

Truyện tranh

Cuộc đời Đức Phật

Lời thuật : **Đặng Quốc Đan (9 tuổi)**
 Đặng Hoài Hương (14 tuổi)
Minh họa : **Hà thị Hoài Linh (8 tuổi)**

LTS : Trên báo Viên Giác số báo Xuân Nhâm Ngọ đã có đăng truyện tranh Cuộc đời Đức Phật của ba em này rồi Nhưng với các hình ảnh do Hoài Linh vẽ lúc 11 tuổi bằng máy vi tính Nay cũng truyện tranh này Sen Trắng xin đăng với những tranh Hoài linh vẽ bằng tay lúc em mới 8 tuổi. Thương tặng các em Oanh Vũ bốn phương.

Ba em : 1 ngành Thiếu và hai là Oanh Vũ, sinh trưởng tại hải ngoại, đa phần học tiếng Pháp nhiều hơn tiếng Việt. Nên trong lời thuật của Đan và Hương ít nhiều không thể tránh được sự lủng củng cú pháp Việt ngữ. Nhưng là một nỗ lực to lớn của các em khi muốn kể lại truyện Cuộc đời Đức Phật bằng tranh cho các bạn trẻ của mình, và có nhiều lời kể rất dễ thương.

Chuyện này các em được nghe ông nội (ngoại) của các em là cụ Giác Nguyên - Đặng Quốc Quân kể về nội dung và các em thuật lại. Mời các em theo dõi.

1 - Một giấc mơ lạ lùng.

Ngày xưa ngày xưa, ở một nước bên Ấn độ, xảy ra một câu chuyện làm thay đổi cả thế giới. Trong một giấc ngủ, hoàng hậu Ma-gia, vợ của vua Tịnh-Phạn (Suddhodana) nằm mơ thấy một chuyện lạ lùng : hoàng hậu thấy một con voi trắng đẹp lắm, có sáu ngà, từ trên trời xuống, đẹp, thật đẹp. Con voi chui vào bụng hoàng hậu, từ đó hoàng hậu có bầu.

2- Sinh ra Hoàng tử

Hồi xưa, mấy bà sắp đẻ phải trở về nhà bố mẹ để sinh đứa con đầu lòng. Hoàng hậu cũng vậy. Trên đường về nhà bố mẹ, hoàng hậu ngừng chân trong vườn hoa Lâm-tì-ni (Lumbini) để nghỉ một tí. Ở đây hoàng hậu cảm thấy là con mình sắp ra đời. Bà vịn một cành cây, rồi sanh ra một con trai, đặt tên là Tất-đạt-đa. (Siddharta). Tục truyền rằng em bé mới sinh bước đi bảy bước; mỗi bước có một đóa hoa sen nở ra.

3- Tu sĩ A-tư-đà (Asita) đến thăm Hoàng tử

Sau đó vài hôm, một ông tu sĩ rất là hiền lành, tên là A-tư-đà đến thăm Hoàng tử và bố mẹ Hoàng tử. Ông đó ôm đứa bé trong tay. Lúc đầu ông thích lắm Nhưng sau một lúc, ông òa ra khóc. Vua và hoàng hậu sợ hãi hỏi xem con mình sau này có gặp điều sui sẻo không. A-tư-đà nói : "Xin nhà vua chớ có lo. Tôi chỉ khóc cho tôi thôi. Tôi đã tìm kiếm trong hết cả cuộc đời của tôi là làm sao cho Tất cả mọi người trên thế giới này được an vui hạnh phúc. Tôi biết trước là Hoàng tử sẽ tìm ra được điều đó. Nhưng khi Hoàng tử giảng dạy điều đó, thì tôi đã chết rồi, tôi sẽ không được nghe Hoàng tử dạy đạo".

4-Con thiên nga trúng tên

Bảy ngày sau khi sinh hoàng tử, thì hoàng hậu Ma-gia qua đời. Em gái bà là Ma-ha-ba-sà-ba-đề (Mahāprajāpati) dưỡng nuôi Hoàng tử. Tất-đạt-đa lớn lên. Một hôm, Hoàng tử đang đi chơi trong vườn, thấy một con thiên nga bị thương, từ trên trời rơi xuống. Tất-đạt-đa ôm con chim vào lòng, rút mũi tên từ cánh chim ra, chữa bệnh cho con thiên nga. Hoàng-tử cởi áo mình ra, quấn chung quanh con thiên nga. Một lúc sau, người em họ là Đề-bà-đạt-đa (Devadatta) chạy đến, đòi trả con chim, vì

chính hắn đã bắn chim. Tất-đạt-đa không chịu trả. Hai anh em đem câu chuyện đến mấy ông quan xét xử. Tất-đạt-đa thắng kiện. Hoàng tử giữ con thiên nga cho tới lúc nó lành mạnh, rồi thả cho nó bay đi.

5- Một cuộc thi tài.

Ông vua không muốn con mình mềm yếu hiền lành như ông thánh A-tư-đà. Vua muốn Hoàng tử về sau sẽ thành một ông vua quyền thế. Vua cũng sợ là Hoàng tử bỏ cung điện đi tu. Vì vậy nhà vua muốn con mình cưới vợ. Vua cho tổ chức một bữa tiệc mời nhiều cô con vua, con quan đến dự. Hoàng tử Tất-đạt-đa phải tặng mỗi cô một món quà. Cô nào cũng thẹn lắm, trừ cô chót tên là Da-du-đa-la (Yashodara). Cô hỏi : "Quà của tôi đâu ?". Tất-đạt-đa nhìn trên bàn không còn món quà nào nữa. Hoàng tử tặng cô ta chiếc nhẫn của mình. Hoàng-tử muốn cưới cô ấy luôn. Nhưng nhiều người khác cũng thương cô ấy lắm. Vì vậy Tất-đạt-đa phải thi tài.

6- Cuộc thi bắn cung tên

Lúc đó có ba cuộc thi tài. Cuộc thi đầu tiên là bắn cung. Tất-đạt-đa cầm chắc cây cung đã dành cho mình, lấy một mũi tên, đặt trên cung. Tất-đạt-đa kéo dây cung mạnh quá, làm cán cung gãy luôn. Người ta phải đem ra một cây cung khác của một người võ sĩ vô địch thời xưa. Lúc đó Tất-đạt-đa bắn

mũi tên mạnh quá đến nỗi nó vừa trúng đích ở chính giữa, vừa xuyên qua cái đích, và bay xa hơn đến nỗi không ai còn thấy được nữa.

7- Cuộc thi kiếm

Cuộc thi thứ nhì là cuộc thi kiếm. Phải chém cây nào to nhất. Tát-đạt-đa muốn chặt một cây có hai thân sinh đôi. Cây kiếm của hoàng tử chặt nhanh đến nỗi thân cây hình như không nhúc nhích. Da-du-đa-la than rằng : "Ồ ! Ông Hoàng tử của tôi thua rồi. Ông ấy không chặt nổi thân cây thứ nhất nữa !" Lúc đó một ngọn gió thổi qua. Cả hai thân cây đung nhau và rớt xuống. Ông Hoàng tử lại thắng một cuộc thi nữa rồi.

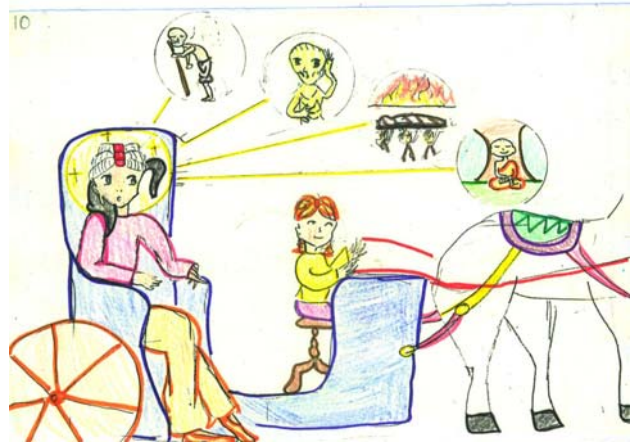
8-Cuộc thi cưỡi ngựa.

Cuộc thi chót là cưỡi ngựa. Phải cưỡi một con ngựa rừng chưa từng có ai cưỡi. Các người muốn cưỡi Da-du-đa-la đều yêu cầu buộc con ngựa lại, nhưng tất cả đều bị hất té xuống đất. Đến lượt Hoàng tử Tát-đạt-đa, thì Hoàng tử không muốn người ta buộc con ngựa. Hoàng-tử xoa cái bồm của nó, và nói chuyện với nó một cách hiền lành. Sau đó Hoàng tử cưỡi con ngựa một cách dễ dàng. Hoàng tử đã thắng cả ba cuộc thi và cưới được công chúa Da-du-đa-la.

9- Những lâu đài vui tươi.

Đức vua không muốn con mình rời bỏ việc đời mà đi tu. Vì vậy vua cho xây ba lâu- đài, lâu đài thứ nhất cho mùa hè, lúc nào cũng mát mẻ; lâu đài thứ nhì cho mùa đông, lúc nào cũng ấm áp; và lâu đài thứ ba cho mùa mưa. Trong mấy lâu đài đó, lúc nào cũng có mấy cô nhảy múa, mấy cô ca hát, với mấy người đánh đàn và có nhiều cô hầu hạ lắm. Nhà vua không muốn cho Tát-đạt-đa thấy những chuyện buồn khổ của cuộc đời như già, bệnh và chết.

10- Hoàng tử đi dạo ngoài thành.

Một đêm nọ, có một cô ca sĩ hát. Trong bài hát , cô kể rằng ngoài thành có nhiều chuyện lạ và đẹp, làm cho Hoàng tử muốn đi dạo ra ngoài thành để xem.

Lần đầu, Tát-đạt-đa thấy một ông già tóc bạc lưng khom bước đi khó nhọc. Xa-nặc (Channa), người đánh ngựa, giảng cho Hoàng tử về sự già.

Lần thứ nhì, Tát-đạt-đa thấy một người bệnh: Xa-nặc giải-thích về sự ốm đau.

Lần thứ ba , Hoàng tử thấy một người chết mà người ta đang khiêng đi đốt, Xa-nặc giải thích về sự chết. Tát-đạt-đa liền giật mình.

Lần thứ tư , Tất-đạt-đa thấy một vị tu sĩ quần áo cũ phai màu, nhưng nét mặt hiền lành vui vẻ; Xa-nặc giảng cho Tất-đạt-đa rằng ông ấy đã rời bỏ gia đình để tìm kiếm con đường dẫn đến sự dứt đau khổ. Hoàng tử cảm nghĩ là mình đã tìm được một lý do để sống.

11- Tất-đạt-đa rời bỏ lâu đài đi tu

Tất-đạt-đa muốn rời bỏ lâu đài ra đi để tìm cho được phương cách chấm dứt sự đau khổ. Một đêm nọ , lúc hết cả mọi người đang ngủ, Hoàng tử đến nhìn vợ và đứa con mới đẻ (La-hầu-la) (Rahula) một lần cuối cùng, rồi ông xoay mình đi luôn. Hoàng tử đánh thức người chăn ngựa Xa-nặc dậy, và bảo đi dắt con ngựa lại. Xa-nặc đem con ngựa đến. Từ đó bắt đầu cuộc tìm đạo của Tất-đạt-đa.

12- Cuộc đi tìm đạo bắt đầu.

Tất-đạt-đa và Xa-nặc lên ngựa đi. Hai người băng qua ruộng qua sông, đến một khu rừng, và xuống ngựa. Tất-đạt-đa cắt tóc. Hoàng tử bảo Xa-nặc trở về thành với con ngựa. Ngày hôm sau, đổi quần áo đẹp của mình lấy quần áo của một người thợ săn đi qua đó. Từ đó Hoàng tử bắt đầu cuộc đời một tu sĩ không nhà, để tìm kiếm một đường lối chấm dứt sự đau khổ của thế gian.

13- Năm ông tu-sĩ

Tất-đạt-đa gặp năm ông tu-sĩ đang sống trong một khu rừng xa xôi. Mấy ông đó giải thích cho Tất-đạt-đa nghe là muốn tìm ra chân lý, thì mình đừng lo nhiều cho cái thân xác của mình, để suy gẫm trong tâm. Tất-đạt-đa thấy là mấy ông ấy nói đúng; tại vì hồi trước, hoàng tử sống trong lâu đài, luôn luôn mặc đẹp, ăn ngon, nên không tìm ra được chân lý (chấm dứt sự đau khổ).

14- Một đời sống khổ hạnh.

Tất-đạt-đa quyết sống giống mấy ông tu-sĩ đó. Ông nghiêm khắc với mình nhiều hơn. Ông ăn ít lắm, uống ít lắm. Ông không tắm luôn. Ông cứ ngồi thiền dưới một gốc cây. Mấy con chim đến làm tổ ở trong tóc của Ông, và thân Ông bần lâm. Ông sống khổ hạnh như vậy trong sáu năm trời. Thân hình Ông chỉ còn là một bộ xương. Năm ông bạn tu sĩ lấy làm hãnh diện về Ông; nhưng mặc dầu sống khổ hạnh như thế, Ông vẫn chưa đạt được Chân lý (Còn tiếp).